

de, andrele, sănii și, pe lângă aceasta, era priceput în tratarea luxațiilor. Nu o dată a fost chemat să trateze bolnavi la distanțe de zeci de kilometri. De multe ori era nevoit să-i îngrijească rămânând chiar și până la 20 de zile lângă patul bolnavului, până la însănătoșirea lui. Iacov obișnuia să-și ajute tatăl în cazurile în care era nevoie de îndreptarea oaselor fracturate, operațiune care provoca de obicei o durere insuportabilă.

Mama lui Iacov, Ana, era o femeie cu frică de Dumnezeu, smerită, iubitoare de Biserică și rugăciune de care nu se lepăda nici în timp ce lucra pe câmp. Când întâlnea vreun preot i se închina cerându-i binecuvântare, socotindu-i pe toți preoții sfinți. Când era deja egumen, părintele Iosif spunea: „Eu cred că mama mea este în Împărăția lui Dumnezeu!” Din păcate a murit prea devreme; ar fi fost fericită să-și vadă fiul preot.

Din fragedă copilărie, Iacov, cufundat fiind în grijile gospodăriei, a văzut evlavia părinților care nici din casă nu ieșeau fără rugăciune și a pus în inima lui ceea ce era mai bun și mai sfânt.

În anul 1912, Iacov Golovatiuc, ajungând la vârsta bărbăției, a fost în-

rolat în armata țarului. În timpul Primului Război Mondial a luptat în regimentul 165 în orașul Luțk, fiind trimis apoi împreună cu regimentul său în orașul Tomsk. A făcut parte din unitatea sanitară din Siberia, unde tânărul soldat împlinea sarcinile unui infirmier, după care a ajuns pe front, în prima linie, unde cei mai dragi prieteni mureau pe câmpul de luptă, nu o dată fiind față în față cu moartea, căzând în cele din urmă prizonier.

Nemții l-au trimis în Munții Alpi. Acolo Iacov a muncit trei ani la un fermier. Împlinind fiecare lucru cu stăruință și supunere creștinească, Iacov a câștigat încrederea și dragostea stăpânului său, așa încât acesta era hotărât să-l însoare cu fata sa. Însă tânărul, tânjind după plaiurile natale, în 1919 își realizează dorința inimii sale și evadează. Cu ajutorul unor oameni buni trece granița și se întoarce în satul său. Căldura duhovnicească din casa părintească i-a încălzit din nou sufletul, și zilele au început să curgă în ritmul obișnuit. Îi ajută și pe cei bolnavi care-i cereau ajutorul. Urmând obiceiul din bătrâni, Iacov, un bărbat plăcut și cu voce frumoasă, a început să se gândească la însurătoa-

re. A cerut mâna unei fete frumoase ca o floare, înfrumusețată prin bunătate și tinerețe, însă Dumnezeu judeca altfel lucrurile. Discuția pe care a avut-o cu preotul din sat a îndreptat calea tânărului către o altă direcție.

Cunoscând lumina, gustând din nenorocirea frontului și a prizonieratului, Iacov a înțeles în adâncul sufletului său că viața este o continuă luptă, în care diavolul luptă cu Dumnezeu, iar câmpul acestei lupte, după cuvintele lui Dostoievski, este inima omului. În această luptă nu putem rezista dacă în pământul smereniei din inimă nu sunt semănate semințele harului, adăpate de lacrimile pocăinței.

În anul 1925, Iacov Golovatiuc, alegând calea îngustă a mântuirii prin monahism, vine în Lavra Poceaevului. Noul frate își împlinea cu multă dragoste toate ascultările puse înaintea. Ca și acasă, el făcea sănii, roți, cânta la strună, socotindu-se pe sine cel mai păcătos și mai nevrednic dintre toți.

În luna februarie a anului 1931, stând lângă sicriul starețului, Iacov și-a dat seama deodată de deșertăciunea și de nimicnicia acestei vieți. *Omul ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului, așa va înflori.* Moartea este inevitabilă!

Chiar de ai fi tu înțelept sau bogat, puternic sau slab – moartea este pentru toți. Toți în pământ ne vom întoarce, toți țărână vom fi. Și ce este dincolo de mormânt? Veșnicia, chinurile! Acest gând a fost zguduitor pentru el. Era ca și cum s-ar fi trezit din somn. Dorea cât mai repede să-și curețe sufletul, să lepede lanțurile păcatului și să înceapă o viață nouă. În clipele sărutării de pe urmă, când abia începuseră să arunce pământ peste mormântul starețului, fratele Iacov a ieșit în față și a început să-și mărturisească păcatele în public, cerându-și iertare de la Dumnezeu pentru întreaga viață păcătoasă pe care a trăit-o până în acel moment. Mărturisirea înflăcărată a tânărului i-a impresionat și i-a zguduit pe toți, acest moment rămânându-le în inimă pentru toată viața.

Trecând prin toate încercările monahismului, pe data de 8 iulie 1932, cu binecuvântarea episcopului său, fratele Iacov Golovatiuc a fost tuns în monahism cu numele de Iosif.

– La 21 septembrie 1933 a fost hirotonit ierodiacon de Episcopul Antonie;

– la 27 septembrie 1936 a fost hirotonit de Episcopul Dionisie întru ieromonah;

- la 1 iulie 1941 a primit distincția de a purta bederniță;
- la 3 octombrie 1941 i s-a încredințat ascultarea de ajutor de iconom;
- la 26 octombrie 1941 a fost decorat cu cruce de merit;
- la 10 mai 1951 a fost rânduit ca ajutor la paza Urmei Maicii Domnului;
- la 18 iulie 1952 a fost numit pomicultor al livezii din Lavră, fiind eliberat de ascultarea precedentă;
- la 24 februarie 1953 a fost ridicat la treapta de egumen;
- la 4 mai 1954 împlinește ascultarea la pangar;
- la 24 noiembrie 1955 este eliberat de ascultarea de mai înainte și rânduit să cânte la strană;
- la 6 aprilie 1957 este numit duhovnic al închinătorilor care veneau în Lavră; primește dreptul de a purta cârjă;
- la 25 ianuarie 1959 primește ascultarea de a vinde lumânări în bisericile Lavrei;
- din 1959 până în 1962 a împlinit ascultarea de duhovnic ș.a.

Părintele Iosif a absolvit cursul complet al Școlii Teologice din Lavra Poceaevului.

Împlinind diferite ascultări și lucrări în lavră, părintele Iosif îi vindeca pe cei bolnavi, făcându-se cunoscut mai ales prin tratarea luxațiilor. I se aduceau bolnavi din toate părțile; numărul acestora nu se micșora nici ziua, nici noaptea. Cu binecuvântarea starețului lavrei, s-a așezat în casa de la poarta cimitirului de monahi, unde alături de monahul Irinarh a trăit aproape 20 de ani. Mulți copaci și pomi roditori, care pot fi văzuți și acum, au fost sădiți de părintele.

Foarte mulți bolnavi erau aduși la părintele Iosif. Câteodată, întreaga stradă Lipovaia era blocată de căruțe (erau chiar și 100). În vremea stăpânirii poloneze, tratamentul acordat de un medic polonez era foarte scump, motiv pentru care oamenii simpli veneau să se tămăduiască la părintele Iosif. El îi vindeca pe toți fără a cere vreo plată. Și de multe ori oamenii îi aduceau ca mulțumire mâncare.

Petrecând zile și nopți în muncă și rugăciune, părintele Iosif creștea cu duhul, înălțându-se din putere în putere. Cu toate acestea, multe dintre faptele și luptele sale duhovnicești rămâneau tănuite. Smerindu-și trupul său prin post și priveghere, sfân-

tul și-a omorât poftele și patimile trupului, supunându-și cele mai mici mișcări ale minții și inimii „călăuzirii prin duh”. Închinându-și viața slujirii lui Dumnezeu și aproapelui, părintele Iosif a păzit credința puternică și dragostea vie, primind de la Domnul darul cunoașterii cu duhul și al facerii de minuni.

Slavă lui Dumnezeu, Care a dăruit lumii un astfel de părinte, tămăduitor al sufletelor și al trupurilor, care și-a umplut inima de dragoste și compătimire față de cei suferinzi! El tămăduia pe cei bolnavi, izgonea demoni, celor surzi le dăruia auzul, celor orbi vederea, celor suferinzi mângâiere. Câte lacrimi a revărsat starețul în rugăciunile sale, câte scârbe a primit în inima sa, plângând cu cei ce plâng, dăruind tuturor pacea, revărsând în inimile multora bucurie și nădejde!

Părintele Iosif își amintea cum, la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, pe când se odihnea pe o căpiță de fân într-o după-amiază, a auzit clar vorbindu-se în nemțește, tro-păit de pași și zgomot de arme. Trezindu-se, s-a uitat împrejur, dar nu era nimeni. Împreună cu ieromonahul Irinarh a rămas uimit: oare ce pu-

teau însemna acestea? Au înțeles abia seara, când nemții au intrat în Poceaev. Astfel, pentru prima dată i-a descoperit Dumnezeu viitorul ca prezent, și, din acel moment, părintele Iosif va cunoaște, potrivit propriilor sale cuvinte: „cine este cel ce va veni la mine, de ce este el bolnav și cât mai are de trăit”.

Către sfârșitul războiului, la părintele Iosif la cimitir începeau să vină colaboratori ai GPU¹ și diferiți bandiți. Primii credeau că îi ajută pe bandiți să se ascundă, ceilalți vedeau în el un colaborator al GPU; deopotrivă stăruiau să scape de el cu orice preț. Într-o seară au venit la el niște oameni necunoscuți, care l-au legat de o targă și l-au luat cu ei, intenționând să-l arunce într-o prăpastie. Cei ce au văzut acestea au protestat, însă părintele Iosif le-a zis: „Departa nu mă vor duce.” Și iată minune! Domnul nu a îngăduit prigonitorilor să-și bată joc de alesul Său. În drum spre lavră unul a orbit, altuia i-a paralizat mâna, celui de-al treilea piciorul. Atunci ei strigau, cerându-și iertare de la părintele Iosif, și l-au dezlegat. El i-a binecuvântat și i-a slobozit cu pace.

¹ GPU (Glavnoe Politiceskoe Upravlenie – Direcția Politică Principală) – unul din avaturile „poliției politice” comuniste.